

מאמר

נפלאות השמחה בהילולא דרשב"י

נראות ונפלאות מהמתחולל בעיצומו של יומא דהילולא דרשב"י
ועוצם כוחו הגדול המתגלה ביומא דיליה
לעורר ולחדש את כל נשמות ישראל
מספר הקדוש "ליקוטי הלכות"

מאמר מיוחד
שווה לכל נפש

מאמר

נפלאות השמחה בהילולא דרשב"י

נודאות ונפלאות מהמתחולל
בעיצומו של יומא דהילולא דרשב"י
ועוצם כוחו הגדול המתגלה ביומא דיליה
לעורר ולחדש את כל נשמות ישראל

מספר הקדוש

ליקוטי הלכות
נזיקין הלכה ג

להתלמיד הגדול אור העולם
הרה"ק רבי נתן מברסלב זיע"א

הוצאה מפוארת
בתוספת ביאורים וציורים
והוספות חשובות

יוצא לאור ע"י
מכון "נחלי גז-עדן"
ל"ג בעומר תשפ"ד

לעילוי נשמת

ר' בנימין ב"ר יואל ז"ל
ר' יעקב ב"ר יצחק ז"ל
לאה בת ר' בנימין ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה.

לזכות הילדים

נחמן, מרדכי מאיר, נתן, שמואל
אליעזר, יהודה, שמעון
בני שרה פערל

יו"ל ע"י מכון
"נחלי גן עדן"
02.530.62.80

עימוד:
י.צ. סטאריק
050-41-55-401

מבוא

ל"ג בעומר - זה היום קיווינו לו

האור הגדול והקדושה העליונה יחד עם השמחה המופלאה המאירה ונשפעת ומופיעה ביום ל"ג בעומר, יומא דהילולא רבא דרשב"י, אינו בנמצא באף מועד וזמן.

היום טוב הבהיר הזה שהוקבע ונתקדש בהשתוקקות לבם של ישראל ובהתדבקות רוחם ונשמתם בנשמת יחיד הדורות, משוך עליו חוט של חסד והתעוררות רחמים והארה עליונה שאין כדוגמתה.

כל שישים ריבוא רבבות אלפי ישראל המשתתפים בהילולא רבא באתרא קדישא דיליה, במקום גניזת ומנוחת התנא האלקי ראש בני ישראל, כולם כאחד חשים ומעידים כי כל תרעין דשמיא פתיחין בההוא יומא.

זה היום בו מתחיל חללו של עולם להתבסס מריחו הזך הטהור והמטהר של רוח אפינו משיח ה', כשאורו הנחצב מבראשית שב ומרחף על פני המים.

כל מי שמביט ברובי מאמריו, דרושיו והלכותיו של מוהרנ"ת ז"ע, אודות גדולת ומעלת קדושת היום הזה עומד נרעש ונרגש, באלו כתרים נשגבים מעטר הוא את אורו וכוחו ויום הסתלקותו של איש האלקים אשר נעשה אדם נאמר בעבורו.

וביותר ויותר איך שמפליא הוא לחדש ולפאר את נפלאות עוצם השמחה הגדולה בהיכל קודשו, שמחה שהיא כולה נמשכת משמחת עולם שלעתיד לבוא.

"וְזֶהוּ בְּחֵינַת עֵצֶם הַשְּׂמֵחָה שֶׁל הַלּוּלָא רַבָּא דְרַבֵּי שְׁמַעוֹן בְּרַי יוֹחָאי שְׁעוּשֵׁין בְּל"ג בְּעֶמֶר, שְׂבִיּוֹם הָאֵה מִתְחִיל לְהִתְמַתֵּק הַדִּין הַנֶּאֱחָז בִּימֵי הַסְּפִירָה שֶׁהִיא בְּחֵינַת שְׁנָה, וּמִתְחִיל לְהִתְנוּצֵץ הַהָאָרֶה שֶׁל שְׂבִיּוֹת שֶׁהוּא בְּחֵינַת הַתְּעוֹרְרוֹת הַשְּׁנָה בְּחֵינַת תְּחִיַּת הַמֵּתִים בְּחֵינַת קְבֻלַּת הַתּוֹרָה. וְאֵז הַשְּׂמֵחָה גְּדוּלָה מְאֹד בְּחֵינַת הַשְּׂמֵחָה שְׁלֵעֲתִיד.. שֶׁהוּא בְּחֵינַת הַשְּׂמֵחָה שֶׁל שְׂבִיּוֹת... " (מתוך המאמר, ליקוטי הלכות נזיקין ג).

זה סוד השמחה הפלאית הפורצת בהילולא דרשב"י, שמחה שהיא כולה נפלאות שלא מעלמא הדין, זו היא הארה עליונה מעוזו השמחה שיתגלה לעתיד.

ופוק חזי מאן גברא רבא דמסהיד על דין: ... "נתאמת לנו מאנשי אמת, אשר השמחה בל"ג העומר על ציון רשב"י, היא שלא כדרך הטבע, דכתיב 'אור צדיקים ישמח'" (בני יששכר, מאמר חודש אייר ג' ג).

כל מי ששומע ומקשיב מביט ומאזין לשמחות ולריקודים למחולות ולניגונים הנפלאים הבוקעים שמה, מבין שאלו הם צלילים הנמשכים מאותו שיר חדש, משמחת השמחות ממקור התחדשות כל העולמות.

שמחת הרשב"י לא תושבת לעולם, מים רבים ומטחי טילים לא יוכלו לכבותה, כל המבקשים למנוע ולהסתיר את ההילולא קדישא רק יגבירו כאש לזהות ובושרת את יקוד השמחה והאהבה וההתקשרות ללא מיצרים לקדושת הרשב"י העולה על הכל.

איזה קדושה עליונה טמירה ונשגבת חבויה בשמחה הלוהטת באתרא קדישא הדין, את נוראות נפלאות השמחה העילאית הזאת חושף מוהרנ"ת במאמר זה המוגש בפניכם.

ל"ג בעומר - יומא הילולת הרשב"י - ביום בו מתפשטת ומאירה קדושתו העליונה באתגליא יתיר ובאור שבעתיים ובפרט במחיצת קודשו נתאזר בעוז ותעצמות ונאחז בשולי תפילתו הנוראה של מוהרנ"ת זי"ע, לעורר את נשמת גואלינו הבוצינא קדישא בוצינא יקרא בוצינא עילאה בקול צעקה עמוקה: 'רבי.. רבי.. רבי.. רכב ישראל ופרשיו.. איך תוכלו לסבול צרות ישראל.. הקיצו ורננו שוכני עפר לגאול ישראל'. ובת עמי לא תחשה ולא תרפה ולא תשקוט בצעקה גדולה בבכיה ובתקווה טובה ובשמחה עד שיפוח היום ונסו הצללים ולילה כיום יאיר.

תוכן ענינים

דבר אל הלומד.....ז

פרק א - לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי.....יא

שמירת קדושת הדעת והאמונה במשך היום ובשעת השינה היא המבטיחה את שמירת כלל ישראל וממונם מכל ההיזקות

פרק ב - עיר וקדיש מן שמיא נחית.....טו

קדושת רשב"י והתגלות רזי תורתו משפיעה ביומא דהילולא דיליה הארת פנים עליונה והתעוררות השינה לנשמות ישראל, וממשיכה לכל אחד שכל חדש ונשמה חדשה

פרק ג - עולו ואיתכנשו להילולא דבר יוחאי.....כ

סוד השמחה העצומה והמופלגת ביום הילולת רשב"י, כי בכח הסתלקותו לעילא לעילא הוא מעורר ומתקן את כל הנשמות הנפולות והרחוקות ביותר ומחזירם לאביהם שבשמים, אשר אין שמחה ותענוג לפניו יתברך יותר מזה

פרק ד - למעלה מן הזמן.....כו

סוד מצוות ספירת העומר הוא להמשיך את הזמן מלמעלה מן הזמן בקדושה, באופן שידע ויאמין כי כל הזמן נמשך מהשי"ת שהוא למעלה מן הזמן

מאמר "לכו חזו" מספה"ק 'ליקוטי מוהר"ן'.....לב

תפילה לל"ג בעומר מספה"ק 'ליקוטי תפילות'.....לג

עיר וקדיש מן שמיא נחית

בני ציא תשכח מפּי זרעו

במעלות קדושים וטהורים

תיחקק באותיות קדושות ומאירות
נשמתם עדן של האחים הקדושים והאהובים
אשר בחייהם ובמותם לא נפרדו

הבה"ח יוסף דוד ז"ל

ואחיו הילד משה מרדכי ז"ל

בני יבלחט"א הרה"ח ר' מאיר נחמן אלחדד שליט"א

אשר בלטה נפשם אל שרשם ונצדדו בצרוד החיים
בעיצומו של שמחת והילולת הרשב"י
במהיצת העיר וקדיש מן שמיא נחית
בל"ג בעומר תשפ"א

ומרום גנזי מדומים
יעורדו רחמים להמתיק דינים
לחדש את תפארת שמחת הרשב"י
לקרב רחוקים ולהשיב בנים
ולהחיש במהרה גאולת עולמים
הונצח ע"י בני המשפחה שיחיו

דבר אל הלומד

מאמר זה המובא בספרה"ק "ליקוטי הלכות", מיוסד על סודות עמוקים המבוארים בכתבי האריז"ל ובליקוטי מוהר"ן סימן ל"ה, בענין קדושת הדעת, והפקדת הנשמה בשעת השינה בסוד האמונה, והתחדשותה בהתעוררותה על ידי השפעה מאור הפנים העליונים, וסוד היחוד העליון והנשגב הנעשה בשעת הסתלקות הצדיק על ידי התכללות נשמתו לעילא ולעילא.

לאור סודות ויסודות אלו יבאר מוהרנ"ת את כלל ענין השמירה מניזקין, ובעיקר סוד מהותם הפנימית של ימי הפסח וספירת העומר וחג השבועות. וגולת הכותרת סודו הגדול של היום הנשגב ל"ג בעומר הילולא קדישא דרשב"י, ועוצם פעולותיו הנוראים ביום זה לעורר ולחדש ולתקן את כל נשמות ישראל.

כלל המאמר הוא בנין נפלא בנוי לתפארת אשר כל חדר מהיכלותיו מאיר באור יקרות, אולם הלומד החפץ להכין את לבו לקראת היום הגדול ל"ג בעומר בנועם אמריו המתוקים וגילוייו העמוקים של הרה"ק **רבי נתן מברסלב** זיע"א, יוכל להסתפק בעיון קל בסעיף א', שם מובאים בקצרה היסודות מליקוטי מוהר"ן סימן ל"ה, ומשם לדלג ללב לבו והיכלו המרכזי של המאמר הנפתח לרווחה בפרקים ב-ג, שם חושף מוהרנ"ת גילויים נוראיים מכבשונו של עולם בעוצם תוקפו של יום זה ועיזוז כוחו של רשב"י העולה על הכל.

לדפואת

הרה"ח ר' חיים בן הענע
 ר' חיים יצחק בן חנה רבקה
 ר' אלתר נפתלי בן ציון בן מינדל
 ר' משה ברוך בן צביה
 מרת דבורה בת צביה
 מרת ביילא בת יזכנד

זכות התנא האלוקי רשב"י יגן בעדם להיוושע
 ברפואה שלימה בכל רמ"ח איבריהם ושס"ה
 גידיהם בתוך שאר חולי ישראל אכ"ד

לזכות חתני החלאקה

ראובן דב בעד בן רחל בודשטיין
 יהונתן דוד בן חוה נחמה צוקר
 ראובן געציל בן חוה עלקא גולדברג
 יהונתן דוד בן פייגא צוקר (ב"ר לוי יצחק)
 שמעון ישראל בן פרומא רבקה ליברמנש
 שלום נתן בן סרה מרים גיטל מנוחה קנפלמבר
 דוד יוחנן בן פייגא ליבא בידרמן
 יהונתן דוד בן פייגא צוקר (ב"ר נתן)

זיהא רעווא שבזכות התנא האלוקי רשב"י יזכו
 לעלות מעלה מעלה בתורה בעבודה וביראת שמים
 טהורה, ולהיות דבוקים כל ימיהם באור קדושת
 הנחל נובע מקוד חכמה זיע"א

להצלחת

ר' נחמן אריה בן פרומא פייגא
 להצלחה בכל הענינים

לזכות החתן חבר מצווה
 הבה"ח מרדכי שפירא נ"י

לעילוי נשמות

הרה"ח ר' שמחה בהרה"ח ר' אהרן לייב
 קדמוד ז"ל
 הבה"ח נחמן ז"ל ביבלחט"א ר' אליהו
 קידשבוים
 הילדה אדל ע"ה בת יבלחט"א ר' שמעון
 כהן
 תנצב"ה

מאמר
נפלאות השמחה
בהילולא דרשב"י

ליקוטי הלכות
נזיקין הלכה ג

”כי בימינו אלה שעובר על כל
אחד ואחד מה שעובר בגוף
ונפש, צריך להיות עקר הלמוד
בספרי מוהרנ”ת ז”ל, על אשר
על ידו היה ביכלת אדמו”ר זצ”ל
להוריד את דבריו הנודאים,
ולעורר ולחזק בהם גם אנשים
מגשמים ומנחמים בעמק השאול
תחתיות כמונו. גם כי באמת כל
דברי מוהרנ”ת ז”ל מראש ועד
סוף, הכל מאדמו”ר זצ”ל...”
(בוכבי אור, הקדמה)

”הַשְׁמָחָה בְּהַלּוּלָא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי אִם כֶּבֶד הִיא
מְקַבֵּלָת, וְנוֹדַע מֵהָאָר״י ז׳ לְוִשְׁאָר גְּדוּלִים שֶׁהוּא דָּבַר גְּדוּל
מְאֹד, עוֹד מְבַאֵר בְּזֶה טַעַם נִפְלָא מֵאַרְוֵי דְבְרֵי רַבֵּנוּ ז׳ ל׳,
שֶׁזֶה יְמֻחַמַת שְׂבָאֵמַת הָיוּ צְרִיכִים כָּל נַפְשוֹת יִשְׂרָאֵל (שְׁהֵם
חִלְקֵי אֱלֹהֵי מִמְזַעֵל) לְהִיּוֹת קְדוּשִׁים בְּקִדְשׁ קִדְשָׁתוֹ עַד שֶׁתּוֹפִיעַ
לָהֶם הַשְׂגַּת תּוֹרָתוֹ שְׂבִנְסֵתָר שִׁזְכָּה לְשֵׁאֵב מֵהַמַּעַיִן וְהַנְּחַל
הַנוֹבֵעַ וְיוֹצֵא מִקִּדְשׁ הַקִּדְשִׁים.

”אֲבָל מִחֻמַּת שְׂלָאוּ כָּל אָדָם זֹכָה, וְעַל רַבָּם כְּכֹל שׁוֹטֵף
וְעוֹבֵר תְּכַלִּית הַהֶפְדָּ: חֶסֶד וְשְׁלוֹם, שְׂאִין לְהָאָרֶץ בְּזֶה,
מְכַרְחִים עַל כָּל פְּנִים לְקַיִם מִצְוֹת ״וְבוֹ תִדְבֹק״ כְּפִרוּשׁ
חֻמְיָנוּ ז׳ ל׳ הַדְּבִק בַּחֻמִּים׳ וְכו׳.

”וְכָל הַדְּבִקוֹת וְהַקְשָׁר בְּהַצְדִּיק הוּא עַל יְדֵי מִדּוֹת הָאֵהָבָה
שְׂמֻמּוֹשֵׁיף הָאָדָם עַל עֲצָמוֹ כְּמִבְאֵר בְּדְבְרֵי רַבֵּנוּ ז׳ ל׳ (מִהַכְּתוּב
״וְנִפְשׁוֹ קְשׁוּרָה בְּנִפְשׁוֹ״. וְתַרְגוּמוֹ: ״חִבִּיבָא לֵה בְּנִפְשָׁה״). וְהָאֵהָבָה הִיא
הַגּוֹרֵמַת הַשְׂמָחָה בְּלֵב (כְּמִבְאֵר גַּם בְּזֶה מִדְּבְרֵי הַקְּדוּשִׁים), וְכַפְרֵט
בְּיוֹם עֲלִיתוֹ בְּכָל שָׁנָה לְתוֹרָה וְהַשְׂגָּה חֲדָשָׁה, שֶׁזֶה נִקְרָא
יוֹם חֲתָנְתּוֹ (חֲתָנָה וְהַלּוּלָא בְּבִיכּוֹל) עִם הַתּוֹרָה שֶׁנִּקְרָאָה בְּשֵׁם כָּלָה
כְּנוֹדַע. וְכַפִּי הַשְׂמָחָה וְהַתְּקַשְׁרוֹת בּוֹ שִׁזְכָּה כָּל אֶחָד, בֵּין
יְזָכָה גַּם בֵּין לְמָה שִׁיְזָכָה״.

(״כּוֹכְבֵי אוֹר״, שִׁיחוֹת וְסִפּוּרִים לוֹ)

הַתּוֹרָה וְהַבְּרִכָּה
לְמַכּוֹן ״תּוֹרַת הַנְּצַח״
עַל אֲדִיבוֹתֵם בְּשִׁימוֹשׁ הַטְּקַסֵּט שְׂכַרְשׁוֹתֵם

לקוטי הלכות הלכות נזיקין הלכה ג

פרק א

לא ידעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי

שמירת קדושת הדעת והאמונה במשך היום ובשעת השינה היא
המבטיחה את שמירת כלל ישראל וממונם מכל ההיזקות

על-בין העקר לשמר את דעתו וחקמתו
ומחשבתו מאד, לבלי להניח
לכנס בדעתו שום חכמות חיצוניות ולא
שום מחשבות זרות והרהורים, כי פשח
ושלום מכניס בדעתו מחשבות חיצוניות
והחכמות חיצוניות, אזי זאת החכמה
חיצונית היא נועצת קנה בים החכמה
שלו ומחסרת מקום הקדשה, ועל זה
הקנה דסטרא-אחרא נבנה כל הבנין של
היצר-הרע, שהוא בחינת 'כרף גדול של
רומי' (סנהדרין כא:), שהוא בחינת כל
המדות רעות ומגנות, שכלם נמשכין
ונבנין על-ידי-זה שלא שמר את
מחשבתו והניח לפנס במחשבתו חכמות
חיצוניות ומחשבות חיצוניות וכו', וזהו
בחינת 'בשעה שנשא שלמה את בת
פרעה' וכו' (שם).

אסור להניח ממונ חברו, ואם הניחו חייב לשלם
נזק שלם (שו"ע חו"מ סי' שעח, א). אדם מועד
לעולם בין ער בין גושן בין בשוגג בין כמזיד (שם
סי' תכא, ג):

א. על-פי התורה 'אשרי העם זרקא' וכו'
(לקוטי מוה"ר"ן סימן לה), עיין שם כל
התורה בלה.

והכלל לענינו, שצריכין לשמר את הדעת
מאד, כי החכמה הוא שרש הפל, כמו
שפתוב (תהלים קד, כד) "כלם בחכמה
עשית". ועקר התשובה הוא בחינת
שמחזירין את הדבר לשרשו - למקום
שנטל משם, בבחינת 'זרקא דאזדריקת
לאתר דאתנטילת מתמן' (תיקוני זוהר ס. סא:).
והמקום שנטל משם כל הדברים שבעולם
היא החכמה, שהוא שרש הפל כנ"ל.

ואפלו כששומר את מחשבתו ומקדש את דעתו מאד, לא זו אף זו, שצריך לחדש את מחו בכל עת. וחדוש המח הוא על-ידי שנה, שאז בא המח והחכמה בתוך אמונה ונתחדש שם, בבחינת "חדשים לבקרים רבה אמונתך" (איכה ג, כג), ועל-ידי זה זוכה לקבל שכל חדש ונשמה חדשה מאור הפנים, שהוא בחינת 'שבעים פנים לתורה' (כמדבר רבה יג, טו), או על-ידי פני הצדיקים על-ידי שמסבירין לו פנים וכו'.

ויש כמה בחינות בשנה, כי יש שנה בגשמיות כפשוטו שצריכין לישן כפי ההכרח בשביל לשמר מחו, כי השנה היא ניקח למחין, ואז באה נשמתו שהוא שכלו בתוך אמונה ונתחדש שם ומקבל שכל חדש שהוא נשמה חדשה מאור הפנים וכו'.

ויש שנה שהיא פשוטי אוריתא לגבי דבקות הבורא וכו'. ויש שנה שהיא בחינת משא ומתן, כשאדם עוסק במשא ומתן באמונה, אזי באה נשמתו ושכלו בתוך בחינת אמונה ונתחדש שם בבחינת "חדשים לבקרים" וכו', ומקבל שכל חדש ונשמה חדשה מאור הפנים, וכנ"ל לענין שנה בגשמיות וכו'.

וזה בחינת תקיעת שופר, כי ראש-השנה הוא בחינת שנה, ותקיעות שופר הם התעוררות השנה, ואז נמשכין אורות

מפנים העליונים, שהוא בחינת ש"ע נהרין של אור הפנים, שזהו בחינת התאדמות פני התוקע וכו' (עיין שער הכוונות דרושי ר"ה), עיין שם כל זה היטב. (הרבה מהן מבאר לעיל בהלכה ב, ונשנית בשביל כמה דברים שנתחדש בה):

ב. וזהו בחינת אדם מועד לעולם בין ער בין ישן. כי מבאר בדברי רבנו ז"ל במקום אחר (ליקוטי מוה"ר סי' כא), שכל ההזקות הם על-ידי פגם הדעת, כי לעתיד לבוא שיהיה הדעת בשלמות, כמו שכתוב (ישעיה יא) "כי מלאה הארץ דעה את ה'". וכו', אז יתבטלו כל ההזקות מן העולם, כמו שכתוב (שם) "וגר זאב עם כבש וכו', לא ירעו ולא ישחיתו וכו', כי מלאה הארץ דעה" וכו'.

נמצא שכל ההזקות הם על-ידי פגם הדעת, כי כשפוגם בהדעת, דהינו שמכניס חכמות חיצוניות ומחשבות זרות בתוך דעתו, על-ידי זה נעץ קנה בים החכמה, ועל זה נבנה פרך גדול של רומי פנ"ל, שהוא בחינת בנן היצירה הרע והסטרא-אחרא וכו'. וכך גדול של רומי זה בחינת מזיקי עלמא, שהם בחינת עשו וישמעאל שהחריבו את הבית-המקדש וחזקו בנן הסטרא-אחרא, שהוא רומי רבתי ורומי זעירתיא, כמובא (תיקוני זוהר נ:).

נמצא שכל מזיקי עלמא נמשכין מפגם הדעת, כי באמת חרבן בית-

עקר תקון ושְׁמִירַת הַדְּעַת, כִּי עַל-יְדֵי
הַשָּׁנָה נִתְחַדֵּשׁ הַדְּעַת וְכוּ' כַּנִּל.

ועל-בן זֶה שֶׁמִּתְגַּבֵּר לְשָׁמֵר אֶת מַחו
וְדַעְתּוֹ בַּיּוֹם בְּהַקִּיץ וּמַחו
קְדוּשָׁה, אִז גַּם בַּשָּׁנָה נִכְנָס מַחו בְּתוֹךְ
הָאֲמוּנָה וְנִתְחַדֵּשׁ שָׁם, וְאִז נִשְׁלַם מַחו
בִּיּוֹתֵר עַל-יְדֵי הַשָּׁנָה בְּבַחֲיִנַת הַתְּחַדְּשׁוֹת
הַמַּחֲזִין כַּנִּל.

אבל מִי שֶׁאֵינוֹ שׁוֹמֵר אֶת מַחו בַּיּוֹם, אִז
אֵינוֹ זוֹכֵה לְחִדּוּשׁ הַמַּחֲזִין בְּשִׁלְמוֹת,
כִּי אֵין מְנַיְחִין אֶת נִשְׁמַת אָדָם לְכַנֵּס לְתוֹךְ
שְׁעָרֵי הַקְּדוּשָׁה שֶׁהוּא הָאֲמוּנָה בְּשַׁעַת
שָׁנָה, כִּי אִם כִּפֵּי מָה שֶׁזוֹכֵה לְקַדֵּשׁ אֶת
מַחֲשַׁבְתּוֹ שֶׁהוּא נִשְׁמַתוֹ בַּיּוֹם בְּהַקִּיץ,
בְּבַחֲיִנַת "מִי יַעֲלֶה בְּהַר ה' וְיָמִי יִקּוּם
בְּמִקּוֹם קְדוֹשׁ" וְכוּ' (תהלים כד, ג), כַּמּוּבָא
בְּזֵהַר הַקְּדוּשׁ (ויקהל קצה:) וּבְכַתְּבִים (פרי עץ
חיים קר"ש על המיטה, פ"י) שֶׁעֲלִית הַנְּשֻׁמָּה
לְהִתְחַדֵּשׁ בְּבַחֲיִנַת עֵבֹר בְּשַׁעַת שָׁנָה הִיא
כִּפֵּי הַקְּדוּשָׁה שֶׁהָאָדָם מְקַדֵּשׁ אֶת עַצְמוֹ
בַּיּוֹם, שְׂאִז זוֹכֵה בְּשַׁעַת שָׁנָה שֶׁתִּכְנַס
נִשְׁמַתוֹ לְתוֹךְ הָאֲמוּנָה וְנִתְחַדֵּשׁ שָׁם כַּנִּל.

ונם אֶת הַשָּׁנָה בַּעֲצָמָה צְרִיכִין לְקַדֵּשׁ מְאֹד
עַל-יְדֵי קִבְּלַת עַל מַלְכוּת שְׁמַיִם
בְּאַהֲבָה וּבְמִסִּירַת נַפְשׁ קִדְּשׁ הַשָּׁנָה - לְקָרוֹת
קְרִיאַת-שְׁמַע שֶׁעַל הַמְּטָה בְּכוּנָה גְּדוּלָה,
שֶׁהִיא אֲמוּנַת הַיְחִיד, וְעַל-יְדֵי-זֶה זוֹכֵה
לְכַנֵּס לְתוֹךְ הָאֲמוּנָה בְּשַׁעַת שָׁנָה, וְאִז
נִתְחַדֵּשׁ וְנִתְחַזַּק שְׁכָלוֹ בִּיּוֹתֵר עַל-יְדֵי הַשָּׁנָה.

הַמְּקַדֵּשׁ שֶׁהִיא עַל-יְדֵי פָּגַם הַדְּעַת, עַל-יְדֵי
בְּנֵן כֶּרֶךְ גְּדוּל שֶׁל רוּמִי, עַל-יְדֵי מִזִּיקֵי
עֲלָמָא, שֶׁהֵם עֲשׂוּ וַיִּשְׁמַעְאֵל כַּנִּל - מִשָּׁם
נִמְשָׁכִין כָּל הַהִזְקוֹת שֶׁבְּעוֹלָם.

כי כְּשֶׁמִּזִּיקִין מְמוֹן שֶׁל יִשְׂרָאֵל חֵס
וְשָׁלוֹם זֶהוּ בְּחִינַת חֶרֶבֶן בֵּית-
הַמְּקַדֵּשׁ, כִּי מְמוֹן שֶׁל יִשְׂרָאֵל הוּא יָקָר
מְאֹד וְצְרִיכִין לְשַׁמְרוֹ מְאֹד (שיחות הר"ן
רפא), כִּי כָּל הַמְּמוֹן שֶׁל יִשְׂרָאֵל דְּקִדְּשָׁה
נִמְשָׁךְ מִבְּחִינַת ל"ט מְלָאכוֹת הַמְּשָׁפָן, כִּי
כָּל הַעֲסָקִים וְהַמְּשָׂא-וּמִתָּן וְהַמְּלָאכוֹת,
שֶׁעַל יָדָם נִמְשָׁךְ שְׁפַע הַמְּמוֹן, כָּלֵם
כָּלוּלִים בְּל"ט מְלָאכוֹת וְכָלֵם מִמְּשָׁפָן
לְפִינֵן, כַּמּוּבָא בְּדַבְּרֵי רַבְּנוּ ז"ל בְּמִקּוֹם
אַחַר (ליקוטי מוהר"ן סי' יא, וסי' ד' תנינא).

וְעַל-בֵּן כָּל הַמְּמוֹן שֶׁל יִשְׂרָאֵל הוּא
בְּבַחֲיִנַת מְלָאכַת הַמְּשָׁפָן, שֶׁהִיא בֵּית-
הַמְּקַדֵּשׁ. וְעַל-בֵּן כְּשֶׁמִּחְרִיבִין וּמִזִּיקִין חֵס
וְשָׁלוֹם מְמוֹן יִשְׂרָאֵל הוּא בְּחִינַת חֶרֶבֶן
בֵּית-הַמְּקַדֵּשׁ. וְכָל זֶה נִמְשָׁךְ מִפָּגַם הַדְּעַת
שֶׁמִּשָּׁם כָּל הַהִזְקוֹת כַּנִּל, כִּי עַל-יְדֵי פָּגַם
הַדְּעַת נִבְּנָה חֵס וְשָׁלוֹם כֶּרֶךְ גְּדוּל שֶׁל
רוּמִי שֶׁהוּא בְּבַחֲיִנַת חֶרֶבֶן בֵּית-הַמְּקַדֵּשׁ
כַּנִּל.

ועל-בן אָדָם מוּעַד לְעוֹלָם בֵּין עַר בֵּין
יָשׁוּן, כִּי אֶף-עַל-פִּי שֶׁהוּא יָשׁוּן
וְהִזִּיק שְׁלֵא בְּכוּנָה, אֶף-עַל-פִּי-כֵן הוּא
חַיֵּב בְּזֵה, מֵאַחַר שֶׁעָקַר הַהִזָּק נִמְשָׁךְ
מִפָּגַם הַדְּעַת כַּנִּל, וְעַל פָּגַם הַדְּעַת הָאָדָם
חַיֵּב גַּם בַּשָּׁנָה, כִּי אֲדַרְבָּא, הַשָּׁנָה הִיא

וְעַל-כֵּן אָדָם מוּעָד לְעוֹלָם בֵּין עַר בֵּין יִשְׁוֹן, כִּי הוּא חַיֵּב בְּהִזְקַת שְׁבִשְׁנָה, כִּי אִם הָיָה שׁוֹמֵר אֶת דְּעֻתוֹ וְאֶמּוּנָתוֹ לֹא הָיָה כָּא לִידּוֹ זֶה הִזְקַת, כִּי גַם בְּשַׁעַת שְׁנָה צְרִיכִין לְשׁוֹמֵר אֶת הַדְּעֻת עַל-יְדֵי קִבְלַת עַל מַלְכוּת שָׁמַיִם קָדָם הַשְּׁנָה וְעַל-יְדֵי שְׁמִירַת הַדְּעֻת בַּיּוֹם. וְאִז, אֲדַרְבָּא, בְּשַׁעַת שְׁנָה נִתְחַזַּק הַדְּעֻת בְּיֹתֵר כַּנ"ל, וְזֶה שֶׁהִזְקַת בְּשִׁנָּה בּוֹדָאֵי פָּגַם בְּדַעְתּוֹ כַּנ"ל, וְעַל-כֵּן הוּא חַיֵּב בְּזֶה כַּנ"ל:

וְעַל-כֵּן זֶה שְׁמִזְזִיק אִיזָה דְּבַר בְּשִׁנָּה הוּא חַיֵּב גְּדוֹל בְּזֶה אֶף-עַל-פִּי שֶׁהוּא יִשְׁוֹן, כִּי הוּא חַיֵּב בְּפָגַם הַדְּעֻת שְׁפָגַם בּוֹ, אִו שְׁפָגַם בְּאֶמּוּנָה, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה לֹא זָכָה לְכֹנֶס לְתוֹךְ הָאֶמּוּנָה בְּשַׁעַת שְׁנָה וְלֹא נִתְחַדַּשׁ שְׁכָלוֹ לְטוֹבָה, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִפְגַּם דְּעֻתוֹ מִמִּילָא, וְעַל-יְדֵי פָּגַם הַדְּעֻת וְהָאֶמּוּנָה כָּא זֶה הִזְקַת בְּשִׁנָּה, כִּי כָּל הִזְקוֹת נִמְשָׁכִין מִפָּגַם הַדְּעֻת כַּנ"ל.

פרק ב

עיר וקדיש מן שמיא נחית

קדושת רשב"י והתגלות רזי תורתו משפיעה ביומא דהילולא דיליה הארת פנים עליונה והתעוררות השינה לנשמות ישראל, וממשיכה לכל אחד שכל חדש ונשמה חדשה

ד. ועל-כן היה הסתלקותו בימי הספירה בל"ג בעמר, שאז מתחיל להתנוצץ ההארה של שבועות שהוא קבלת התורה (עיין פרי עץ חיים ספירת העומר, פ"ז).

כי כל ימי הספירה הם בבחינת שנה דקדושה, שהוא טובה גדולה להמחין, שעל-ידי-זה בא המזח בתוך האמונה ונתחדש שם, ומקבל שכל חדש ונשמה חדשה מאור הפנים, שהם שבועים פנים של תורה וכו' כנ"ל.

וזהו בבחינת יציאת מצרים בפסח, ואחר-כך ימי הספירה, ואחר-כך שבועות שהוא קבלת התורה, כי הכל בשביל תקון הדעת והמחין, כמוכא בפנונות שכל הפנונות של פסח וספירה ושבועות הוא לחזור ולהמשיך ולתקן המחין שנפגמו ונתקלקלו על-ידי חטא אדם הראשון ועל-ידי חטאי כל הדורות שלאחריו שהם דור המבול ודור הפלגה, שכלם פגמו

ג. וזה בבחינת ל"ג בעמר, שהוא הלולא דרבי שמעון בר יוחאי שנוהגין בו בארץ-ישראל שמחה גדולה. כי רבי שמעון בר יוחאי הוא בבחינת התעוררות השנה, כי מבאר בדברי רבנו ז"ל (כתחילה ליקוטי מוה"ר) שרבי שמעון הוא בבחינת "עיר וקדיש מן שמיא נחת" (דניאל ד, י) שהוא ראשי תבות שמעון, 'עיר וקדיש' דיקא, בבחינת התעוררות השנה, כי 'עיר' הוא הפך השנה.

ועל-כן הוא גלה ביותר כל רזין דאורייתא וסתרי תורה, כי 'ליה יחבי רשותא' וכו' (לו נתנה הרשות לגלות כל רזי התורה) (תיקוני זוהר סג:), כי סתרי תורה הם בבחינת התעוררות השנה, כי פשטי אורייתא הם בבחינת שנה כנ"ל, וסתרי אורייתא הם בבחינת התעוררות השנה שנתגלו על-ידי רבי שמעון בר יוחאי שהוא 'עיר וקדיש', 'עיר' דיקא הפך השנה, כנ"ל:

(שם ד, ב) "כי לקח טוב נתתי לכם תורתִי וכו'".

ועל-בן מחמת שאז התחיל הדעת להשתלם, על-בן חזרה תכף בת פרעה אל הקדושה, ובת פרעה דיקא הצילה את משה מן היאר, זה רמז שהדעת נשלם בשלמות גדול, עד שבת פרעה שהוא חכמות חיצוניות חזרה אל הקדושה ואף הדעת דקדושה, שהוא בחינת משה, שמסרה נפשה בשבילו.

ועל-ידי-זוה היה הגאולה, כי עקר הגאולה של מצרים הוא על-ידי שלמות הדעת כנ"ל, דהינו כשנתבטלין החכמות החיצוניות בחינת בת פרעה, וחזרין אל הקדושה, ומפירין ויודעין כלם כי ה' הוא האלקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת' וכו' (דברים ד, לט), שזה עקר הדעת, כמו שיהיה לעתיד, כמו שכתוב (צפניה ג, ט) "כי אז אהפך אל עמים שפה ברורה לקרא כלם בשם ה'" וכו'.

נמצא שבפסח בשעת יציאת מצרים נשלם הדעת, ונתבטלו החכמות חיצוניות שהוא בחינת בת פרעה וחזרו אל הקדושה כנ"ל.

אבל אף-על-פי שבפסח נשלם הדעת מאד, אף-על-פי-כן עדין אין הדעת בשלמות עד שמחדישין אותו בבחינת עבור על-ידי השנה.

בהדעת על-ידי תאות נאוף ועל-ידי העבודה-זרה שלהם שהוא פגם האמונה שהוא גם כן פגם הדעת כנ"ל. וכן בכל דור ודור צריכין לתקן אלו התקונים, שהוא תקון הדעת, על-ידי הבחינות המבארים בהתורה הנ"ל, שזהו בחינת פסח וספירה ושבועות.

כי בפסח הוא יציאת מצרים, ואז נמשכו כל המחין בהתגלות נפלא ובהארה גדולה מאד כידוע (פרי עץ חיים חג המצות), שזהו עקר יציאת מצרים, כי במצרים היו המח ודעת בגלות כידוע, כי אז עדין לא נודכף המח בשלמות.

וכן הוא בכל אדם, שכל זמן שאינו זוכה לקדש את מחו ממחשבות וחקמות חיצוניות וזרות, אזי הוא בחינת גלות מצרים שמתגבר עליו פרעה, על-ידי שלא שמר את מחו מבחינת בת פרעה, שהיא בחינת חכמות חיצוניות כנ"ל.

ועל-בן לא התחילה גאולת מצרים עד שנולד משה, שהוא היה הגואל, כי הוא היה בחינת הדעת כידוע (ליקוטי מוהר"ן סי' לו ועוד), ותכף כשנולד נתגלה אור הדעת והתחיל להתנוצץ גאולת ישראל, כמו שכתוב (שמות ב, ב) "ותרא אתו כי טוב הוא" - אין טוב אלא דעת דקדושה, דעת התורה הקדושה, כמו שכתוב (משלי יט, ב) "גם בלא דעת נפש לא טוב", וכמו שכתוב

שנה דקדושה, שעל-ידי-זה דיקא נתחדש המזח על-ידי האמונה, ואז זוכין לשבועות שהוא התעוררות השנה, שאז מקבלין שכל חדש ונשמה חדשה מאור הפנים שהוא בחינת קבלת התורה, בחינת שבעים פנים לתורה פנ"ל. נמצא ששבועות הוא בחינת התעוררות השנה, ועל-כן נעורין כל הלילה פנ"ל:

ה. וזהו בחינת קול השופר של מתן-תורה, כמו שכתוב (שמות יט, טז) 'ויהי ביום השלישי וכו' ויהי קולות וברקים וכו' וקול שופר חזק מאד וכו', כי שופר הוא בחינת התעוררות השנה, שזהו בחינת שופר של ראש-השנה, כמבאר בהתורה הנ"ל פנ"ל.

ועל-כן מזכירין פסוקי שופר של מתן-תורה בראש-השנה, ומזכירין כל הענין של מתן-תורה בראש-השנה, כמו שאומרים: 'אתה נגלית בענן כבודך על הר סיני וכו', פי מתן-תורה בקול שופר ושופר של ראש-השנה הם בחינה אחת, בחינת התעוררות השנה, שהוא התחדשות המחין והנשמה, שזהו בחינת קבלת התורה פנ"ל:

ו. ובג"ג בעמר נסתלק רבי שמעון בר יוחאי, ואז מתחיל להתנוצץ ההארה והקדושה של שבועות, שהוא בחינת התעוררות השנה התחדשות המחין, ועל-כן אז הוא הלולא רבא דרבי שמעון בר

וזהו בחינת ספירת העמר, שהוא בחינת שנה הסתלקות הדעת, פי אחר יום ראשון של פסח חוזרין ונסתלקין כל המחין והדעת פמובא (פרי עץ חיים ספירת העומר, פ"א), והסתלקות הדעת הוא בחינת שנה. וזה בחינת עמר שעורים, שהוא מאכל בהמה, שהוא העדר הדעת בחינת שנה. וכמובא בדברי רבנו ז"ל במקום אחר (ליקוטי מוהר"ן סי' ס) ששמאכל בהמה הוא בחינת שנה.

הינו שעכשו אנו מסלקין דעתנו ומכניסין מחנו לתוך האמונה לבר, שהוא בחינת שנה, כדי שיתחדש מחנו, כדי שנופה לקבל שכל חדש ונשמה חדשה מאור הפנים, שהוא בחינת קבלת התורה, שהוא שבעים פנים לתורה שזוכין לקבל בשבועות, שזהו בחינת מה שחוזרין ומקבלין השכל חדש שהוא התורה על-ידי ארבעים ותשעה ימי הספירה שהם בחינת שנה, שעל-ידי-זה נתחדש המזח וכו' פנ"ל.

ועל-כן ימי הספירה הם ימי דין פידוע (פרי עץ חיים ספירת העומר, פ"ז), וזה בחינת שנה שהוא בחינת לילה, בחינת חושך, בחינת דינים, פידוע, כמבאר בזהר הקדוש (מקץ רג) שבלילה דינא שריא וכו'.

ועל-כן נוהגין להיות נעורין כל הלילה פלו בשבועות - זהו בחינת התעוררות השנה. פי ספירה היא בחינת

יוחאי, שהוא בחינת התעוררות השנה, בחינת 'עיר וקדיש' כנ"ל.

כי רבי שמעון בר יוחאי הוא 'קשת הברית' (ליקוטי מוהר"ן סי' כט), כמבאר בדברי רבותינו ז"ל (בראשית רבה לה, ב) שבשביל זה לא נראה קשת בימיו כי הוא בעצמו היה בחינת קשת, שבשביל זה נוהגין לדרוך הקשת בל"ג בעומר, וקשת הוא בחינת 'תקיעה שברים תרועה' שסימנם קש"ת [וכמבאר בדברי רבנו ז"ל במקום אחר (ליקוטי מוהר"ן סי' מב)], שהם כלליות הקולות של השופר, שהוא בחינת התעוררות השנה כנ"ל:

ז. ומחמת שרבי שמעון בר יוחאי היה בבחינת התעוררות השנה, בחינת אור הפנים, ועל-כן התפאר באדרא (וזה נשא קלב): 'דהא חמינא דאנפאי נהירין וכו', בחינת אור הפנים, בחינת התאדמות פני התוקע, שנמשכין אורות מפנים עליונים, בחינת קרון אור הפנים של משה רבנו על-ידי קבלת התורה.

ועל-כן לא היה רבי שמעון בר יוחאי יכל לסבל כשראה בני אדם שעוסקין בדרך ארץ, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (שבת לג): 'כשיצא מהמערה, חזי אינשי דקא פרבי וזרעי' (ראה בני אדם שחורשים וזרעים). אמר: מניחין חיי עולם ועוסקין בחיי שעה וכו'. כי כל המלאכות ועסקי דרך-ארץ שעושין כלם הם

בבחינת שנה, שהוא בחינת משא ומתן, ומחמת שרבי שמעון בר יוחאי היה רחוק משנה, כי היה עיר וקדיש כנ"ל, ועל-כן לא היה יכל לסבלם כלל, ואמר מניחין חיי עולם ועוסקין בחיי שעה.

חינו שהיה קשה לו הקשיא המבאר בהתורה הנ"ל, כי התינוח למי שעוסק בתורה שאז השנה טובה לפניו שנתחדש מחו על-ידי-זה, ויכול אחר-כך לעסק בתורה במח זך ביותר, אבל מי שאינו עוסק בתורה מה פועל בהשנה.

וזהו 'מניחין חיי עולם' וכו', הינו כי בשלמא אם היו עוסקין בחיי עולם, דהינו בתורה, והיו עוסקים גם בדרך ארץ, שהיא בחינת שנה - היו יכולים לומר שהמשא-ומתן שהוא בחינת שנה היא טובה להם לעבודת הבורא, כי על-ידי-זה נתחדש מחם כנ"ל. אבל מאחר שמניחין חיי עולם ואינם עוסקים בתורה, ועוסקים רק בחיי שעה במלאכות ומשא ומתן שהוא בחינת שנה, על-כן הקפיד עליהם ביותר.

אבל השם-יתברך הקפיד על רבי שמעון בר יוחאי על שאינו יכול לסבלם כלל ומענישם מיד, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (שם) שאמר השם-יתברך: 'להחריב עולמי יצאתם וכו'. כי באמת גם זה צריכים, כמבאר בדברי רבנו ז"ל בהתורה הנ"ל (אות ט): 'דקרי - קרי, ודלא קרי -

לְהוֹי צוֹתָא לְחִבְרוֹ (בבא בתרא כא.), שְׁאֶפְלוּ
מִי שְׂאִינוּ עוֹסֵק בְּתוֹרָה, כְּשֶׁעוֹשֶׂה מִשָּׂא
וּמִתֵּן בְּאֲמוּנָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת שְׁנָה - הוּא
עוֹשֶׂה טוֹבָה לְחִבְרוֹ שֶׁהוּא מְשָׂרוּ, שְׁנֵתְחַדֵּשׁ מַחוּ וְנִשְׁמָתוֹ עַל-יְדֵי הַמִּשָּׂא-
וּמִתֵּן שֶׁל חִבְרוֹ, עֵינֵן שָׁם:

פרק ג

עולו ואיתכנשו להילולא דבר יוחאי

סוד השמחה העצומה והמופלגת ביום הילולת רשב"י, כי בכח הסתלקותו לעילא לעילא הוא מעורר ומתקן את כל הנשמות הנפולות והרחוקות ביותר ומחזירם לאביהם שבשמים, אשר אין שמחה ותענוג לפניו יתברך יותר מזה

שכתוב (דניאל יב, ב) "וְרַבִּים מִיִּשְׁנֵי אֲדָמַת עֶפֶר יִקְיָצוּ" וכו'.

וְהַצְדִּיק שְׁחַפֵּץ תְּמִיד בְּטוֹבוֹת וּתְקִנּוֹת יִשְׂרָאֵל, וְעָקֵר הַטּוֹב וְעָקֵר הַהֲצִלְחָה הָאֲמִתִּית הִיא הַצְּלַחַת הַנַּפְשׁ – לְטֹהֵר נַפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל מִזְהֻמָּתָם וּלְהַחְזִירָם בְּתֻשׁוֹבָה שְׁלֵמָה, לְעוֹרְרָם מִשְׁנֻתָם שְׁלֵא יִישְׁנוּ שְׁנַת עוֹלָם חֵס וְשְׁלוֹם. אָבֵל עָקֵר הָעֶסֶק שֶׁהַצְדִּיק הָאֲמִתִּי עוֹסֵק לְתַקֵּן נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל הוּא בְּשַׁעַת שְׁנָה דִּיקָא.

כִּי מִמַּחַ הַצְדִּיק בְּעֶצְמוֹ אֵי אֶפְשָׁר לְקַבֵּל, כִּי מַחוּ גְדוֹל וְנִשְׁגָב וְנִעְלָה מְאֹד מְאֹד, עַד שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְקַבֵּל מִמֶּנּוּ בְּשׁוּם אֶפֶן כִּי אִם עַל-יְדֵי שֶׁהַצְדִּיק מוֹרִיד עֲצָמוֹ אֶל הָעוֹלָם וּמְסַלֵּק אֶת דַּעְתּוֹ וּמְדַבֵּר עִם הָעוֹלָם שִׂיחַת חֲלִין וְסִפּוּרֵי מַעֲשִׂיּוֹת, שְׁזָהוּ בְּחִינַת שְׁנָה, וְכִמּוֹ שֶׁשְׂמַעְתִּי בְּפִרוּשׁ מִפִּי רַבְּנֵי ז"ל (חיי מוהר"ן תקלג) שֶׁשִּׂיחַת חֲלִין שְׂמַדְבְּרִין לְפַעְמִים עִם הָעוֹלָם כְּדֵי לְפַקֵּחַ

ח. וְעַל-כֵּן עוֹשִׂין שְׂמֵחָה גְדוֹלָה בְּיוֹם הַסְתַּלְקוֹתוֹ דִּיקָא, שֶׁהוּא בְּל"ג בְּעֶמֶר. כִּי הַסְתַּלְקוֹת הַצְדִּיק עוֹשֶׂה תְקוּנָה גְדוֹלָה בְּכָל הָעוֹלָמוֹת יוֹתֵר מִבְּחִיּוֹ, כִּי גְדוֹלִים צְדִיקִים בְּמִיתָתָן יוֹתֵר מִבְּחִיּוֹתָם (חולין ז:), וְהֵם מְתַקְּנִין נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּמִיתָתָן יוֹתֵר מִבְּחִיּוֹתָם, וּמְכַנְיְעִין הַסְטֵרָא-אֲחֵרָא וְהַקְּלָפוֹת הַנִּפְּלוּתִים בְּנַשְׁמוֹת הַנִּפְּלוּתִים בְּעוֹנוֹתֵיהֶם. כִּי הַצְדִּיקִים מְכַנְיְעִין וּמְבַטְלִין אוֹתָם בְּמִיתָתָם יוֹתֵר מִבְּחִיּוֹתָם, בְּבְחִינַת "וַיְהִי הַמָּתִים אֲשֶׁר הָמִית בְּמוֹתוֹ רַבִּים מֵאֲשֶׁר הָמִית בְּחִיּוֹ" (שופטים טז, ל), שֶׁהַצְדִּיק הָאֲמִתִּי מְנַהֵג הַדּוֹר הָאֲמִתִּי מִמִּית שׁוֹנְאֵי הַקְּדוּשָׁה וְהַקְּלָפוֹת וְהַסְטֵרָא-אֲחֵרָא בְּמוֹתוֹ יוֹתֵר מִבְּחִיּוֹ.

כִּי הַמִּיתָה הִיא בְּחִינַת שְׁנָה אַרְבָּה, וְתַחֲתֵית הַמָּתִים הִיא בְּחִינַת הַתְּעוֹרְרוֹת הַשְּׁנָה, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב (ישעיה כו, ט) "הַקִּיצוֹ וְרַנְּנוֹ שְׂכָנֵי עֶפֶר", וְכִמּוֹ

את דעתו לתת ניקח להמחזין פשיגעים מהתורה ועבודת ה', זהו בחינת שנה ממש, שעל-ידי-זה נתחדש המח פנ"ל.

נמצא פשהצדיק מדבר עם העולם זהו בחינת שנה אצלו, בחינת הסתלקות הדעת, ועל-ידי-זה דיקא הוא מעוררם בתשובה ומחזירם להשם-יתברך.

כי בשעת שנה נכנס המח בתוך האמונה וכו', והאמונה היא שוכנת תמיד בין הגויים והקלפות לברר משם ניצוצי הקדושה שנפלו לשם, שהם בחינת נשמות הנפולות של הרחוקים מהשם-יתברך שנפלו על-ידי עונותיהם למקום שנפלו רחמנא לצלן, והאמונה מרחמת עליהם ועוסקת תמיד לבררם.

אבל עקר פח האמונה לבררם ולהוציאם, הוא פשנשמות הצדיקים עולין אליה ונכללין בה בשעת שנה בבחינת העלאת מין נוקבין, וכידוע (עץ חיים שער כט, פ"ג), שאז יש פח להאמונה לעלות אל דודה ונעשה יחוד העליון, ובכל יחוד עליון, כמה ניצוצות שנפלו שהם בחינת נשמות הנפולות נתעוררין אז בתשובה, וחוזרין להשם-יתברך אלו הרשעים שהם שרש ניצוצי נשמות אלו, ואז נתחדש גם נשמת הצדיק על-ידי היחוד הזה, ועל-ידי-זה זוכה לקבל שכל חדש ונשמה חדשה וכו' פנ"ל, ונעין

בפונות שם ותבין הענין הזה היטב, איך כל הפונות פוללים בדברי רבנו ז"ל].

וכמו שזה הענין נעשה בשנה ממש, שזהו סוד כל פונות קריאת-שמע ושנה והתעוררות השנה וכנ"ל, כמו כן על-ידי כל בחינות שנה נעשה ענין זה.

ועל-כן עקר העסק שהצדיק עוסק לקרב בני אדם להשם-יתברך הוא בשעת בחינת שנה שלו דיקא, דהינו כשמדבר עמהם שיחת חלין וספורי דברים שהם בחינת שנה פנ"ל. ואפלו פשהצדיק האמת מגלה תורה להעולם, אף-על-פי שהיא תורה גבה מאד, אף-על-פי-כן הוא בבחינת שנה לגבי השגתו של עצמו שהיא גבה מאד, עד שאי אפשר להשיגה אפלו במחשבה, מכל שכן בדבור, כמו שפשיטי אורייתא הם בחינת שנה לגבי דבקות הבורא - כן התגלות התורה של הצדיק שמגלה להעולם הוא בחינת שנה, בחינת פשיטי אורייתא כנגד השגתו בעצמו.

נמצא שעקר התקרבות ישראל לאביהם שבשמים שהצדיק עוסק תמיד לקרבם, הוא דיקא על-ידי בחינת שנה שלו פנ"ל.

ועל-כן גדולים צדיקים במיתתן יותר מבחיהם. כי עקר הגדלה של הצדיק בחייו ובמותו הוא כפי מה שזוכה

וּכְמוֹכֵן וּמְבַאֵר בְּדַהַר הַקְדוּשׁ בְּאֲדָרָא
(האזינו רצו:) בְּהַסְתַּלְקוֹת רַבִּי
שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי שְׁאָנוּ עוֹסְקִים בּוֹ -
מְגַדֵּל הַיְחוד שְׁנַעֲשֶׂה אֲזוּ, שְׁנִסְתַּלֵּק נִשְׁמָתוֹ
לְתוֹף בְּחֵינַת הַמַּלְכוּת לְתוֹף יְסוּד הָאֲמוּנָה,
כְּמַבְאֵר עַל פְּסוּק (תהלים קלג, ג) "כִּי שָׁם
צִוָּה ה' אֶת הַבְּרֻכָה חַיִּים" - 'לֹא סִיִּים
בוֹצִינָא קֳדִישָׁא לְמִימַר "חַיִּים" עַד
דְּאִסְתַּלֵּק נִשְׁמָתֵיהּ וְכוּ', עֵינֵי שָׁם.

כִּי הַצְדִּיק בְּשַׁעַת הַסְתַּלְקוֹתוֹ שְׁאֵז זוֹכֵה
לְתַכְלִית שְׁלֵמוֹתוֹ, כִּי כָּל יָמָיו הָיָה
עוֹסֵק בְּעִבּוּדַת ה' וְעֹלָה בְּכָל פְּעַם מְדַרְגָּא
לְדַרְגָּא, וְעַל-כֵּן בְּכָל פְּעַם שְׁעֵלְתָהּ נִשְׁמָתוֹ
בְּשָׁנָה עֲדִין לֹא הָיְתָה בְּתַכְלִית הַשְׁלָמוֹת
כְּמוֹ בְּשַׁעַת מִיתָתוֹ שְׁאֵז הוּא בְּתַכְלִית
הַשְׁלָמוֹת. וְגַם בְּשַׁעַת שְׁנָה לֹא עֲלָתָהּ
לְגַמְרֵי, כִּי עֲדִין נִשְׁאָרָה בּוֹ קֶצֶת בְּשָׁבִיל
חַיּוּתוֹ, כְּדֵי שְׂיוּכַל לְהַתְעוֹרֵר מִשְׁנָתוֹ. אֲבָל
בְּשַׁעַת מִיתָהּ שֶׁל הַצְדִּיק, שְׁאֵז הַנְּשֻׁמָה
בְּתַכְלִית שְׁלֵמוֹתָהּ, וְעוֹלָה כָּל הַנְּשֻׁמָה
לְגַמְרֵי לְתוֹף הָאֲמוּנָה, עַל-כֵּן אֵז נִתְגַּדֵּל
מְאֹד מְאֹד, בְּחֵינַת הַהֶעֱלָאת מִיַּיִן נוֹקְבִין
שֶׁל הַשְּׂכִינָה, בְּבְחֵינַת 'חַזִּי בְּמָה בְּרָא
קְאִתִּינָא לְגַבְרָ' (זוהר ויקרא יג).

וְאֵז נִתְגַּדֵּל הַיְחוד מְאֹד, וְכַפִּי גְדֻלַּת
הַיְחוד כֵּן נִתְרַבֵּין לְעֹלוֹת נִיּוּצוֹת
הַנְּפֹלִין יוֹתֵר, שְׁעַל-יְדֵי-זֶה חוֹזְרִין
בְּתִשׁוּבָה רְשָׁעִים רַבִּים בְּיוֹתֵר. וְכֵן מִתְנַהֵג
כָּל יָמֵי עוֹלָם עַד הַתְּחִיָּה, שְׁנִשְׁמַת הַצְדִּיק
שְׁמַת, שְׁהִיא בְּבְחֵינַת שְׁנָה, הִיא מְעַלָּה

לְקָרֵב נַפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ, שְׁזֵהוּ
עָקֵר תַּעֲנוּגָיו וְשַׁעֲשׂוּעֵיו שֶׁל הַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ,
כְּמוֹ שְׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (ברכות לב.) 'כְּלוֹם
נִתְחִי לָךְ גְּדֻלָּה אֲלֵא בְּשָׁבִיל יִשְׂרָאֵל'.
וְעַל-כֵּן גְּדֻלַּת הַצְדִּיקִים הוּא בְּמוֹתָם יוֹתֵר
מִבְּחֵינָהּ, כִּי בְּמוֹתָם הֵם מְקַרְבִּין בְּיוֹתֵר
נַפְשׁוֹת יִשְׂרָאֵל לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ, כִּי הַמִּיתָה
הִיא בְּחֵינַת שְׁנָה אֲרֻכָּה כַּנ"ל, וּבְשַׁעַת שְׁנָה
אֵז דִּיקָא עָקֵר הַעֶסֶק שֶׁל הַצְדִּיק לְקָרֵב
יִשְׂרָאֵל לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ כַּנ"ל.

וּבְאִמַּת מְבַאֵר הָעֲנִין הַיֵּטִב לְמֵי שְׁבָקִי
מְעֻט בְּדַהַר (ויקהל קצה: ועוד)
וּבְכַתְּבֵי הָאֲר"י ז"ל (פרי עץ חיים קר"ש על
המיטה פ"י, ועוד) מְעַנֵּין הַיְחוד הַנַּעֲשֶׂה עַל-
יְדֵי נִשְׁמַת הַצְדִּיק בְּשַׁעַת שְׁנָה וּבְשַׁעַת
מִיתָהּ, וְגַדֵּל בְּרוּר הַנִּיּוּצוֹת שְׁנִתְבָּרִין
אֲזוּ, כִּי כָּל מַה שְׁהַיְחוד גְּדוֹל בְּיוֹתֵר
נִתְבָּרִין נִיּוּצוֹת בְּיוֹתֵר, וְגַדֵּל הַיְחוד
הוּא כְּפִי גְדֻלַּת נִשְׁמַת הַצְדִּיק.

וְגַם יֵשׁ חֲלוּק בֵּין שְׁנָה שֶׁהוּא אֶחָד
מִשְׁשִׁים בְּמִיתָה (ברכות נו:), שְׁאֵז
עוֹלָה נִשְׁמַת הַצְדִּיק לְתוֹף הָאֲמוּנָה
לְהַתְיַחַד רַק לְפִי שְׁעָה בְּבְחֵינַת פְּקֻדוֹן,
אֲבָל בְּשַׁעַת מִיתָה מִמָּשׁ אֵז עוֹלָה כָּל
הַנְּשֻׁמָה לְגַמְרֵי לְזֵמַן אֲרָף עַד הַתְּחִיָּה, וְאֵז
הַיְחוד גְּדוֹל בְּיוֹתֵר מְאֹד מְאֹד, כְּמַבְאֵר
בְּסַפְרִים (ספר הליקוטים, תהלים פד) מְגַדֵּל
הַפְּלָגַת גְּדֻלַּת הַיְחוד שְׁנַעֲשֶׂה בְּשַׁעַת
הַסְתַּלְקוֹת הַצְדִּיק, שְׁנִקְרָא הַלּוּלָא רַבָּא,
בְּחֵינַת חֲתָנָה, שְׁהִיא בְּחֵינַת יְחוד.

כְּשָׁבָא עַל הַקָּבֵר בְּמָקוֹם גְּנִיזָתוֹ הַקְדוּשָׁה וּמַעוֹרָר עֲצָמוֹ בַּתְּשׁוּבָה, שָׂאזּוּ יֵשׁ כַּח לְהַצְדִּיק לְכַרְרוֹ בְּכַחוֹ הַגְּדוּל וּלְהוֹצִיאוֹ מִמָּקוֹם שְׁנֶפֶל לְשֵׁם וּלְתַקְנֹו, אָף-עַל-פִּי שֶׁלֹא הָיָה אֲפָשָׁר לוֹ לְהַתְתַּקֵּן בְּשׁוּם אַפֵּן וְכַ"ל:

ט. וְזֶהוּ בְּחִינַת הַלּוּלָא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי שְׁעוֹשֵׁין בְּיוֹם הַסְּתַלְקוֹתוֹ דִּיקָא, כִּי דִיקָא עַל-יַדֵּי הַסְּתַלְקוֹתוֹ הוּא מְתַקֵּן וּמַחְזִיר בַּתְּשׁוּבָה נַפְשׁוֹת רַבּוֹת יוֹתֵר כַּנ"ל, שְׁעַל-יַדֵּי-זֶה נִתְרַבָּה הַשְּׂמִיחָה בְּיוֹתֵר, בְּחִינַת הַשְּׂמִיחָה שְׁלֵעֲתִיד בַּעַת הַתְּחִיָּה, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (ישעיה לה, י) "וְשִׂמְחַת עוֹלָם עַל רֵאשִׁים", שֶׁהוּא בְּחִינַת קְבָלַת הַתּוֹרָה, כְּמוֹ שְׁדָרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (שבת פח.).

כִּי תַחֲתֵית הַמְּתִים הוּא עָקֵר בְּחִינַת הַתְּעוֹרְרוֹת הַשְּׁנָה, בְּחִינַת "וּרְבִים מִיִּשְׁנֵי אֲדָמַת עֶפְרָיִם" כַּנ"ל, וְעַל-כֵּן אִזּוּ יִתְקַע בְּשׁוֹפָר גְּדוּל, שֶׁהִיא בְּחִינַת הַתְּעוֹרְרוֹת הַשְּׁנָה כַּנ"ל, וְעַל-יַדֵּי-זֶה יִהְיוּ עוֹלִין אִזּוּ כָּל הַנְּדַחִין וְהַאֲבָדִין, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (ישעיה כז, יג) "וְהָיָה בְּיוֹם הַהוּא יִתְקַע בְּשׁוֹפָר גְּדוּל וַיִּבְאוּ הָאֲבָדִים בְּאַרְץ אֲשׁוּר וְהַנְּדַחִים בְּאַרְץ מִצְרַיִם וְהַשְּׂתַחֲוֹ לַה' בְּהַר הַקֹּדֶשׁ בִּירוּשָׁלַיִם", כִּי כָּלֵם יִהְיֶה לָהֶם עֲלִיָּה וְתַקְוָן, כָּל אֶחָד כְּפִי הָרְאוּי לוֹ, עַל-יַדֵּי הַבְּרוּר שְׁעָסַק הַצְדִּיק לְכַרְרֵם כָּל יְמֵי חַיָּיו, וּבְיוֹתֵר בְּכַפְּלֵי כַפְּלִים בְּכָל עֵת מִיתָתוֹ שֶׁהוּא בְּחִינַת שְׁנָה וְכוּ' כַּנ"ל.

תְּמִיד בְּחִינַת מִין נוֹקְבִין לְהַשְׁכִּינָה שֶׁהִיא הַאֲמוּנָה, וְעַל-יַדֵּי-זֶה הִיא מְבַרְרַת נְשָׁמוֹת רַבּוֹת שְׁנֶפֶלוֹ עַד אֵין קָץ.

כִּי יֵשׁ נְשָׁמוֹת נְפִילוֹת מְאֹד מְאֹד שְׁנֶפֶלוֹ כָּל-כֶּף כְּמוֹ שְׁנֶפֶלוֹ, עַד שֶׁאֵי אֲפָשָׁר שְׁיִהְיֶה לָהֶם שׁוּם תַּקְוָן בְּעוֹלָם כִּי אִם עַל-יַדֵּי נִשְׁמַת הַצְדִּיק, וְדִיקָא עַל-יַדֵּי מִיתָתוֹ, וְכַמוֹכֵן בְּדַבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל (ליקוטי מוה"ר"ן סי' סה). כִּי כְּפִי גְדֻלַּת הַיַּחֲוֵד שְׁלֵמְעֵלָה - כֵּן עוֹלָם נִיצוּצוֹת רַבִּים מַעֲמָקֵי הַקְּלָפוֹת בְּיוֹתֵר. וְעַל-כֵּן אֵיִתָּא בַּזְהַר הַקְּדוֹשׁ (אחרי ע"א): 'דְּצִדִּיקָא שְׁכִיחֵי יִתִּיר בְּתֵר אֶסְתַּלְקוֹתֵיהּ בְּהֵאֵי עֲלָמָא יִתִּיר מִבְּחִינַת יִהְיֵי' (הַצְדִּיקִים נִמְצְאִים אַחַר הַסְּתַלְקוֹתָם בְּעוֹלָם הַזֶּה יוֹתֵר מִבְּחִינַת יִהְיֵי).

וְזֶהוּ בְּחִינַת הַשְּׂתַחֲוֹת עַל קְבָרֵי צְדִיקִים אֲמֵתִים, שֶׁהוּא דְבָר גְּדוּל מְאֹד וּמוֹעִיל מְאֹד לְעַבְדֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, לְזִכּוֹת לְצִאת מִהַרְע שְׁלוֹ וְלָשׁוֹב לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ. כִּי יֵשׁ בְּנֵי אָדָם שְׁנֶפֶלוֹ כָּל-כֶּף בְּעוֹנוֹתֵיהֶם עַד שֶׁנֶּאֱחָזוּ בָּהֶם הַרַע כָּל-כֶּף, עַד שֶׁאֵי אֲפָשָׁר לָהֶם בְּשׁוּם אַפֵּן לָשׁוֹב לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, רַק עַל-יַדֵּי שְׁבָאִין עַל קְבָרֵי הַצְדִּיקִים הָאֲמֵתִים, וְאִזּוּ נִכְלָלִין בְּנִשְׁמַת הַצְדִּיק שְׁמַת שֶׁהוּא עוֹסֵק תְּמִיד לְכַרְר בְּרוּרִים, וְהוּא בְּכַחוֹ הַגְּדוּל, שְׁגְדוּל בְּמִיתָתוֹ יוֹתֵר מִבְּחִינּוֹ, הוּא יִכּוֹל לְכַרְר אֲפֵלוֹ הַנְּשָׁמוֹת שְׁנֶפֶלוֹ מְאֹד מְאֹד.

אָבֵל אָף-עַל-פִּי-כֵן הַבַּעַל-בְּחִירָה אֵי אֲפָשָׁר לְכַרְרוֹ בַּעַל כְּרָחוּ, כִּי אִם

התעוררות השנה, בחינת קבלת התורה. ואז השמחה גדולה מאד, בחינת השמחה שלעתיד, שהוא בחינת השמחה של שבועות וכ"ל.

בי אין שמחה לפניו יתברך כמו בעת שמחזירין אליו יתברך נדחים, דהיינו כשמחזירין בתשובה את הרחוקים מאד להשם-יתברך. פי השם-יתברך חפץ חסד הוא והוא צופה לרשע וחפץ בהצדקו, וכל זמן שהאדם רחוק ממנו יתברך בעונותיו - צר לו מאד כבככול, כמו שכתוב (ישעיה סג, ט) "בכל צרתם לו צר", ועקר הצרה היא צרת הנפש שרחוקה מהשם-יתברך כמבאר במקום אחר, פי השם-יתברך חושב מחשבות לבל ידח ממנו נדח (שמואל ב' יד, יד). ועל-כן על-ידי שהצדיק מעלה ומתקן כמה נשמות ישראל ומחזירם אליו יתברך, על-ידי-זה נגדלת השמחה מאד מאד.

כמו שמחזירין להמלך את בנו שגרושו מעל פניו בעונותיו, ועל-ידי שנתרחק קלל בכל פעם ביותר מחמת שנפל בדעתו על-ידי שראה גדל רחוקו מהמלך, עד שטעה ונדמה בדעתו שהמלך הרחיקו לעולם, ולא היה מצפה שישוב עוד אל המלך, כמו שכתוב (איוב טו, כב) "לא יאמין שוב מני חשך", ובאמת יש להמלך צער גדול בכל עת וזוכר את בנו הרחוק בכל עת.

ואז תגדל השמחה מאד מאד, כמבאר בכמה פסוקים ובדברי רבותינו ז"ל מעצם השמחה שלעתיד לאחר התחיה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (תענית לא.) 'עתיד הקדוש-ברוך הוא לעשות מחול לצדיקים לעתיד לבוא וכו', כמו שכתוב (ישעיה כח, ט) "ואמר וכו' נגילה ונשמחה בישועתו".

וזהו בחינת השמחה הגדולה של שבועות שהוא גם כן בחינת התעוררות השנה כנ"ל, בחינת תחית המתים, בחינת קול השופר שלעתיד כנ"ל. ועל-כן באמת היה בחינת תחית המתים בשעת מתן-תורה, כמו שדרשו רבותינו ז"ל (שבת פח:) על פסוק (תהלים סח, י) "גשם נדבות תניף אליקים וכו' - שיצאה נשמתן אז בשעת מתן-תורה וחזר והחיה אותם.

ועצם השמחה הזאת נתעוררה בשעת הסתלקות הצדיקי אמת, פי הצדיק הולך לעולמו לחיים טובים ולשלום, פי צדיקים במיתתן קרויים חיים' (ברכות יח.), אשרי להם.

וזהו בחינת עצם השמחה של הלולא רבא דרבי שמעון בר יוחאי שעושין בל"ג בעמר, שביום הזה מתחיל להתמתק הדין הנאחז בימי הספירה שהיא בחינת שנה, ומתחיל להתנוצץ ההארה של שבועות שהוא בחינת

וּבְשֵׁנֶמְצָא אֶחָד שְׁמֵרַחַם עַל הַמֶּלֶךְ וְעַל
 בְּנוֹ, וְהוֹלִיךְ אֶל הַמָּקוֹם
 הַמְּזֻהָם שְׁנֵפֵל לְשָׁם, וּמְרַמֵּז לוֹ רְמָזִים
 וּמְתַנְהֵג עִמּוֹ בְּחֻכְמָה נִפְלְאָה פְּלֵא וְהַפְּלֵא,
 עַד שֶׁמִּכְנִיס בּוֹ הִרְהוּרֵי תְּשׁוּבָה וּמְחִזְזִירוֹ
 אֶל הַמֶּלֶךְ, כַּמָּה שְׂמִיחָה וְתַעֲנוּג גֹּרֵם אֶל
 הַמֶּלֶךְ עַד אֵין שְׁעוֹר.

כִּי זֶה עָקֵר שְׂמִיחָתוֹ וּגְדֻלָּתוֹ וְתַעֲנוּגָיו
 וְשַׁעֲשׂוּעָיו שֶׁל הַמֶּלֶךְ יִתְבָּרֵךְ
 בְּשִׂמְחֹזִירִים אֵלָיו הִרְחֹקִים מִמֶּנּוּ, כְּמוֹ
 שְׂאִיתָא בְּדִהַר (יתרו סח.) 'כַּד אֲתִי יִתְרוֹ

וְאָמַר "כִּי עֲתָה יִדְעֵתִי" וְכוּ' כַּדִּין אֶסְתַּלֵּיק
 וְאֲתִיבֵיקר שְׂמָא דְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲלָא
 וְתַתָּא'.

וְזֶהוּ בְּחִינַת הַשְּׂמִיחָה הַגְּדוּלָּה שֶׁל
 הַלְוֵלָא דְרַבֵּי שְׂמַעוֹן בַּר יוֹחָאֵי
 בְּיוֹם הַסְּתַלְקוּתוֹ הַקָּדוֹשׁ בַּל"ג בְּעֶמְר, שְׂאֵז
 עוֹלִין וְנִתְתַקְנִין וְחוֹזְרִין בְּתְּשׁוּבָה
 כַּמָּה רְחֹקִים, שְׂזֵהוּ בְּחִינַת הַשְּׂמִיחָה
 עַל קְבְּרֵי הַצַּדִּיקִים אֲמֵתִיִּים כַּנ"ל,
 שְׂעַל-יְדֵי-זֶה נִגְדַּלְתַּ הַשְּׂמִיחָה מְאֹד מְאֹד
 כַּנ"ל:

פרק ד למעלה מן הזמן

סוד מצוות ספירת העומר הוא להמשיך את הזמן מלמעלה מן הזמן בקדושה, באופן שידע ויאמין כי כל הזמן נמשך מהשי"ת שהוא למעלה מן הזמן

אֲצִלוּ שְׁבַעִים שָׁנָה. וְאַחֲרֵיכֵן כְּשִׁמְקִיץ מִשְׁנֵתוֹ וְחוֹזֵר דַּעְתּוֹ אֵלָיו, אִזּוֹ הוּא מְבִין שְׁכַל זֶה הַזְּמַן שֶׁעָבַר עָלָיו בְּחִלּוּמוֹ שֶׁנִּדְמָה לוֹ שֶׁהוּא שְׁבַעִים שָׁנָה, בְּאִמַּת אֵינוֹ כִּי אִם רְבַע שָׁעָה לְבַד, רַק שְׁבַעִים שָׁנָה שֶׁלָּנוּ הֵם אֲצִלְנוּ לְפִי דַעְתָּנוּ שְׁבַעִים שָׁנָה מִמֶּשׁ.

כְּמוֹ כֵּן מִי שֵׁישׁ לוֹ עוֹד דַּעַת גְּדוֹל בְּיוֹתֵר, עַד שֶׁהִדְעַת שֶׁלָּנוּ נִחְשָׁב כְּנִגְדוֹ כְּמוֹ שָׁנָה, אֲצִלוּ גַם הַשְּׁבַעִים שָׁנָה שֶׁלָּנוּ הֵם רַק רְבַע שָׁעָה. וְכֵן לְמַעְלָה מַעְלָה, עַד שֵׁישׁ דַּעַת גְּדוֹל כָּל-כָּף שֶׁהוּא לְמַעְלָה מִהַזְּמַן מִמֶּשׁ, שֵׁשׁ הַזְּמַן כְּלוֹ שֶׁל הָעוֹלָם אֵינוֹ כְּלוּם, רַק שְׁאֵי אֶפְשָׁר לָנוּ לְהַשִּׁיג זֹאת בְּשׁוּם אֶפְן מַחֲמַת קִטְנוֹת דַּעְתָּנוּ, וּמַחֲמַת זֶה אֵי אֶפְשָׁר לָנוּ לְהַשִּׁיג וּלְהַבִּין בְּחִינַת לְמַעְלָה מִהַזְּמַן כְּלָל וְכוּ', עַיִן שֵׁם כָּל זֶה הֵיטֵב.

נִמְצָא שֶׁעַקֵּר הַתְּהוּוֹת הַזְּמַן הוּא בְּבְחִינַת מַעוֹט הַדַּעַת בְּבְחִינַת שָׁנָה כְּנ"ל,

וְזֶהוּ בְּחִינַת מַה שֶּׁסּוֹפְרִין הַיָּמִים מִפֶּסַח עַד שְׁבֻעוֹת, שֶׁהִיא מְצוֹת סְפִירָה הַקְּדוּשָׁה וְהַנּוֹרָאָה מְאֹד. כִּי אֵיתָא בְּדַבְרֵי רַבְנּוּ ז"ל בְּלִקוּטֵי [מִזְהַר"ן] תַּנְיִנָא (ס"י סא) עַל פְּסוּק "אֲנִי הַיּוֹם לְדַתִּיךָ" (תהלים ב, ז), שֶׁעַקֵּר הַזְּמַן הוּא מַחְסְרוֹן הַדַּעַת, כִּי כָּל מַה שֶׁהִדְעַת גְּדוֹל בְּיוֹתֵר נִתְמַעַט וְנִתְבַטֵּל הַזְּמַן בְּיוֹתֵר, עַד שֵׁישׁ דַּעַת גְּדוֹל כָּל-כָּף, שֶׁהוּא הַדַּעַת שֶׁל מְשִׁיחַ שְׁיָבוֹא בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ, שֵׁשׁם נִתְבַטֵּל הַזְּמַן לְגַמְרֵי, כִּי יִזְכֶּה לְהַשִּׁיג בְּחִינַת לְמַעְלָה מִהַזְּמַן, מַה שְׁאֵי אֶפְשָׁר לָנוּ לְהַשִּׁיג בְּשׁוּם אֶפְן מַחֲמַת פְּחִיתוֹת דַּעְתָּנוּ, כִּי כָּל מַה שֶׁהִדְעַת קִטְן בְּיוֹתֵר הַזְּמַן נִגְדָּל אֲצִלוֹ בְּיוֹתֵר.

וְעַל-כֵּן בְּשַׁעַת שָׁנָה שְׁאֵז הַדַּעַת נִסְתַּלַּק, אִזּוֹ נִגְדָּל הַזְּמַן אֲצִלוֹ מְאֹד, עַד שֶׁנִּדְמָה לוֹ בְּחִלּוּמוֹ שֶׁרְבַע שָׁעָה הוּא שְׁבַעִים שָׁנָה, כִּי בְּהַחֲלוּם נִדְמָה לְפַעֲמִים שְׁעוֹבֵר זְמַן רַב שְׁבַעִים שָׁנָה בְּרְבַע שָׁעָה, נִמְצָא שֶׁמַּחֲמַת הַסְּתַלְקוֹת דַּעְתּוֹ בְּשָׁנָה נִגְדָּל הַזְּמַן אֲצִלוֹ עַד שֶׁרְבַע שָׁעָה נִחְשָׁב

ועל-כן בימי הספירה שאז הוא בחינת שנה, שאז אנו מסלקין דעתנו בכונה בבחינת שנה ומכניסין את מחנו לבחינת אמונה לבד פדי לחידוש מחנו וכו' פנ"ל, על-כן בימי הספירה אז הוא עקר התהוות הזמן, פי עקר התהוות הזמן הוא בבחינת שנה פנ"ל, שהוא בחינת ספירה פנ"ל.

ועל-כן אנו סופרים הימים אז, פי עקר בחינת ספירה ומגזן הוא בבחינת זמן שהוא ימים ומדות, ששם שיף ספירה ומגזן. אבל למעלה מהזמן, שהוא בחינת אלקות, שם אין שיף ספירה ומגזן כלל, בבחינת 'לפני אחד מה אתה סופר' (ספר יצירה א).

ועל-כן בימי הספירה שאז הוא בחינת שנה שהוא עקר התהוות הזמן, אז סופרים כל יום יום, ועל-ידי-זה דיקא ממשיכין הזמן בקדושה, פי הספירה והמגזן הוא בבחינת זמן דיקא, ששם שיף לומר: היום יום אחד, היום שני ימים וכו', ומזה נמשכין כל הספירות והמגזנים שבעולם.

ועל-כן התורה בעצמה היא סופרת ומונה כל יום יום של ששת ימי בראשית, כמו שכתוב (בראשית א, ה) "ויהי ערב ויהי בקר יום אחד", וכן ביום שני וכו'. פי עקר הבריאה הוא בזמן דיקא ושם עקר הספירה והמגזן, פי אין קיום לזמן שהוא כלליות כל הבריאה

שהוא בזמן ובמדות פי אם על-ידי הספירה בדבור, על-ידי שסופרין ומגזין כל יום יום בפה מלא בדבור, כמו שכתוב (תהלים לג, ו) "בדבר ה' שמים נעשו" וכו' - שהוא כלליות הבריאה, שהוא בחינת הזמן שכולל כל הבריאה פנ"ל. וכמבאר בזהר הקדוש בפרשת במדבר בתחלתו (דף קיב:): 'תא חזי, כל מלה דבעי לאתישבא בדוכתיה, לא מתישבא עד דאדכר בפומא ואתמני עלה וכו', ובגין כך חיליהון עאלין בחשבנא וכו' (בא וראה, כל דבר שצריך להתישב במקומו, אינו מתישב עד שמזכירים אותו בפה ומגזים אותו, ולכן צבאות ישראל נכנסו בחשבון). פי הזמן שהוא כלליות הבריאה שנמשך מבחינת למעלה מהזמן אי אפשר להמשיכו ולקיימו בעולם פי אם על-ידי הדבור של הספירה, שאז אתישב בדוכתיה, פנ"ל בזהר הנ"ל.

ובאמת אי אפשר לנו להשיג זאת בשכל כלל איך נמשך הזמן מהשם-יתברך שהוא למעלה מהזמן, פי חדוש העולם אי אפשר להשיג בשכל כלל פי אם באמונה לבד, פידיע וכמבאר בדברי רבנו ז"ל פמה פעמים (ליקוטי מוהר"ן תנינא סי' ח).

ועל-כן מפסח עד שבועות שכל עסקנו לקבל את התורה בשבועות, שהוא בחינת שכל חדש ונשמה חדשה וכו', שזוכין על-ידי השנה דקדושה על-ידי ספירת העומר פנ"ל, על-כן אנו

שזוהו עקר קדושת הזמנים, כמבאר במקום אחר (ליקוטי הלכות מילה ד, כ), כי אי אפשר להשיג זאת בשכל כלל כי אם באמונה לבד פנ"ל:

יא. ועל-כן סופרין שבע שבתות, כדי לכלל כל יום ויום משבעת ימי בראשית בבחינת שבת שהוא יום השביעי, כי שבת היא בבחינת למעלה מהזמן יותר מכל הימים הקדושים, כמו שאומרים (בתפילת ליל שבת) 'וברכתו מכל הימים וקדושתו מכל הזמנים'.

בי כל יום שיש בו תוספת קדושה ביותר הוא סמוך ביותר לבחינת למעלה מהזמן, כי עקר הקדושה הוא פשוט להמשיך הדעת הקדוש על-ידי האמונה הקדושה שעל-ידי זה נתמעט הזמן ביותר פנ"ל, ובכל יום שיש בו תוספת קדושה, כגון ימים טובים, נמשך אז אלינו הארת האמונה והדעת ביותר, ועל-ידי זה נתמעט הזמן ביותר ונכלל ביותר בשורשו בתוך בחינת למעלה מהזמן, שזוהו עקר קדושת הימים והזמנים, וכל מה שהיום קדוש ביותר נתמעט ונתבטל הזמן ביותר.

ושבת שהיא מעין עולם-הבא (מכילתא כי תשא), על-כן הוא בבחינת למעלה מהזמן לגמרי כנגד שאר הזמן, וכל הזמנים הקדושים מקבלים משבת שהוא בבחינת למעלה מהזמן, כי כל הימים טובים מקבלים משבת, פידוע וכמבאר במקום אחר (ליקוטי הלכות יום-טוב א).

סופרים ומונין הימים אז כדי להמשיך הזמן בקדושה בבחינת אמונה, לקשר כל יום ויום אל האמונה הקדושה, לידע באמונה שלמה שכל יום ויום מהזמן נמשך מהשם-יתברך שהוא למעלה מהזמן, שזה הענין אי אפשר להשיג בשכלנו כי אם באמונה פנ"ל, כי עכשו בימי הספירה אנו מסלקין דעתנו ומכניסין דעתנו לתוך אמונה לבד פנ"ל.

ועל-כן סופרין הימים לעמר. פי עמר שעורים שהוא בחינת שנה פנ"ל (באות ד), הוא בחינת אמונה פנ"ל, ועל-כן היה מניף את העמר, שהוא בחינת אמונת אחדותו יתברך, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (סוכה לו): 'מעלה ומוריד למי ששמים וארץ שלו, מוליד ומביא למי שארבע רוחות העולם שלו', שזוהו בחינת פנינות דאחד, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (ברכות יג): 'שצריך להאריך בד' דאחד כדי להמליכו למעלה ולמטה ובארבע רוחות. נמצא שהנפת העמר הוא בחינת אמונת אחדותו יתברך שהוא למעלה מהזמן, פי השם-יתברך הוא למעלה מהזמן פידוע.

ועל-כן אנו סופרין הימים לעמר, שאנו מקשרין כל הימים והזמן שהיא בחינת ספירה ומנין פנ"ל, אנו מקשרים הכל אל האמונה הקדושה, שהיא בחינת הנפת העמר שעורים פנ"ל, כדי להאמין שכל הזמן נמשך מבחינת למעלה מהזמן,

ועל-כן סופרין שבע שבתות, כדי לכלל כל יום משבעת ימי בראשית שהוא קלילות הזמן בתוך בחינת שבת, כדי לקשר הזמן לבחינת למעלה מהזמן, שזהו עקר הקדשה כנ"ל.

על-ידי ארבעים ותשע ימי הספירה להארת יום החמשים, שהוא בחינת יובל, בחינת יום הכפורים, בחינת התעוררות השנה, בחינת שופר, שכל זה הוא בבחינת למעלה מהזמן כנ"ל.

ועל-ידי-זה זוכין לקבל את התורה בשבועות שהוא יום החמשים, שהוא סוד היובל, בחינת יום הכפורים, כידוע (זוהר אמור צח:). כי עקר קדשת היובל הגדול שנת החמשים הוא ביום הכפורים על-ידי תקיעת שופר, כמו שכתוב (ויקרא כה, ט) 'והעברת שופר תרועה בחדש השבעי בעשור לחדש ביום הכפורים', כי יום הכפורים הוא בחינת למעלה מהזמן, כמו שכתב רבנו ז"ל בספר האלה-בית החדש (ספר המדות, תשובה ח"ב, א) 'שיום שהאדם עושה תשובה הוא למעלה מהזמן, וכן יום הכפורים הוא למעלה מהזמן. כי אנו זוכין בשבועות

ועל-כן אז בשבועות נתקיים העולם, כמו שדרשו רבותינו ז"ל (שבת פח.) על ה' דיום הששי, שכל העולם היה תלוי ומתמוטט עד יום הששי בסיון שקבלו ישראל את התורה, כי זה עקר קיום העולם והזמן כשיודעין באמונה שלמה שכל הזמן נמשך מבחינת למעלה מהזמן, שזהו בחינת אמונת חדוש העולם שאנו זוכין בשבועות שעל-ידי-זה עקר קיום העולם, כי עקר קיום העולם הוא על-ידי אמונה, כמו שכתוב (תהלים לג, ד) 'וכל מעשהו באמונה':

ברוך ה' לעולם אמן ואמן:

תפילה
ל"ג בעומר

מספה"ק
"ליקוטי תפילות"

לכו חזו מפעלות ה'

התנלות גפלא

מסוד גדלת התנא האלקי רבי שמעון בן יוחאי ז"ל:

רבי שמעון בן יוחאי הבטיח שלא תשתבח תורה מישראל על ידו, כמובא בדברי רבותינו זכרונם לברכה (שבת קלח:): כשנכנסו רבותינו לפרס ביבנה אמרו: עתידה תורה שתשתבח מישראל, ואמר רבי שמעון בן יוחאי שלא תשתבח, שנאמר (דברים לא): **'בי לא תשבח מפי זרעו'**. וכמבאר בזהר (נשא דף קכד:): בהאי חבורא דאיהו ספר הזהר יפקון בה מן גלותא.

ועתה בוא וראה והבן גפלאות נסתרות של תורתנו הקדושה, כי על-בן סמוך רבי שמעון בן יוחאי עצמו על זה הפסוק **'בי לא תשבח מפי זרעו'**, כי באמת בזה הפסוק בעצמו מרמז ונסתר סוד הזה, שעל-ידי זרעו של יוחאי, שהוא רבי שמעון בן יוחאי, על ידו לא תשתבח התורה מישראל. כי סופי תבות של זה הפסוק **'בי לא תשבח מפי זרעו'** - הם אותיות **יוחאי**. וזה שמרמז ומגלה הפסוק, **'בי לא תשבח מפי זרעו'** - מפי זרעו דיקא, הינו מפי זרעו של זה בעצמו שהוא מרמז ונסתר בזה הפסוק שהוא התנא **יוחאי**, כי על-ידי זרעו של יוחאי שמרמז בזה הפסוק בסופי תבות כנ"ל, שהוא רבי שמעון בן יוחאי, על ידו לא תשבח התורה, כי בזהר דא יפקון מן גלותא כנ"ל:

ודע, שסוד רבי שמעון בעצמו הוא מרמז בפסוק אחר. כי דע, כי התנא הקדוש רבי שמעון הוא בחינת (דניאל ד): **עיר וקדיש מן שמיא גחית** - ראשי תבות **שמעון וכו'**:

(ליקוטי מוהר"ן בתחילת הספר)

תפילה לל"ג בעומר מהספה"ק "ליקוטי תפילות"

תפילה זאת מיוסדת על פי סוד הנורא שגילה רבינו ז"ל על גדולת רבי שמעון בר יוחאי ז"ל, שהבטיח לישראל שלא תשתכח התורה על ידו כי בזהר דא יפקון מן גלותא, עין שם בתחילת הספר 'ליקוטי מוהר"ן', ומה טוב לאומרה על קברו הקדוש של רבי שמעון בר יוחאי ז"ל, מי שזוכה לבוא לשם, אך גם בכל מקום האומרה לא הפסיד, כי התפשטות נשמת הצדיק הוא בכל העולם כמוכא בזהר הקדוש

רבי שמעון בן יוחאי, עיר וקדיש מן שמיא נחית, בוצינא קדישא, בוצינא עלאה, בוצינא רבא, בוצינא יקרא, אתם הבטחתם לישראל שלא תשתכח התורה מישראל עלידכם, כי בזהר דא יפקון מן גלותא, ואפלו בתוקף ההסתרה שבתוך הסתרה בעקבות משיחא באחרית הימים האלה, הבטחתם שאף-על-פי-כן לא תשכח התורה מפי זרענו, כמו שכתוב, ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא על כל אשר עשה וענתה השירה הזאת לפניו לעד כי לא תשכח מפי זרעו, והנה עתה הגיעו הימים אשר אין לנו בהם חפץ, כי ארץ עלינו הגלות ומשך עלינו השעבוד, ובכל יום אנו הולכים ודלים, ומטה ידינו מאד, "כי אזלת יד ואפס עצור ועזוב" כי נשארגו ביתומים ואין אב, ואין מי יעמוד בעדנו. והנה בתוקף סוף הגלות המר הזה, וכבר התחיל להתנוצץ התנוצצות משיח מימי האלהי האר"י וזכר צדיק לברכה, ועמך בית-ישראל משתוקקים ומתגעגעים מאד להשם ותברך, והכל חפצים ליראה את שמך בהשתוקקות נמרץ ונפלא, אשר לא היתה בזאת ממי קדם, "הקיצותי ועודי עמך", באתי עד קץ כל הדורות ועודי עמך, עדיו אנו אחווים בך, ומשתוקקים לעבודתך בכלות הנפש. אבל אף-על-פי-כן, גם גדל רחוקנו ממך בעתים הללו הוא גם כן בלי שעור, כי מבענינו ביוון מצולה ואין מעמד בננו במעמקי מים ושפולת שטפתנו. וראה את עמך ישראל מרודים מאד, אשר אי-אפשר

לְבָאָר וּלְסֵפֶר גִּדְלֵי הַתְּגָרוֹת הַבֶּעַל דְּבַר אֲשֶׁר הַתְּגָרָה בָּנוּ מָאֵד, עַד אֲשֶׁר הִפִּיל אוֹתָנוּ מָאֵד. וְהִנֵּה אָנֹכִי בְּעֵינַי מִי אָנֹכִי לְסֵפֶר צְרוֹת יִשְׂרָאֵל, רַק אַתֶּם לְבַד יִדְעַתֶּם אֵת כָּל הַמַּעֲמָד וּמִצַּב שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים הָאֵלֶּה. אִךְ בְּאֵתִי לְסֵפֶר וְלִצְעוֹק עָלַי וְעַל נַפְשִׁי, עַל עוֹצֵם רַחוּקֵי מֵהֶשֶׁם יִתְפַּרֵּךְ, וְעוֹצֵם פְּנָמִי וְעוֹנוֹתֵי הַרְבִּים וּפְשָׁעֵי הַעֲצוּמִים, וְעַל אֵלֶּה אֲנִי בּוֹכֶיָה עֵינַי יוֹרְדָה מִיָּם, כִּי אֵינִי יוֹדֵעַ שׁוּם דְּרָךְ אִיךְ לְהַחְזִיר לִי הַפֶּחַ דְּקִרְשָׁה, וְאִיךְ לְזוֹכֵת לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וּבְאִיזָה דְרָךְ אֶתְחִיל לְעוֹזֵב דְרָכֵי הָרַע וּמַחְשְׁבוֹתַי הַמְּגוֹנוֹת, וְאִיךְ וּבִמָּה אֲזַכֶּה לְתַקֵּן קַלְקוּלַיִם וּפְגָמִים פְּאֵלֶּה. לֹא יִדְעַתָּ נַפְשִׁי אֵנָּה אֲנִי בָּא, אֵנָּה אוֹלִיךְ אֵת חַרְפְּתֵי הַעֲצוּמָה, אֵנָּה אֲבַרְחָה, אֵנָּה אֶפְטָמֵן מִפְּנֵי בְשָׁתִי וּבְלִמְתִּי, וְאוֹמֵר לְהַרִים בְּפוּנֵי וְלִגְבָעוֹת נִפְלוּ עָלַי. אוֹי מַה הָיָה לִי, אוֹי מַה הָיָה לִי, עַל כֵּן אֶמְרָתִי שְׁעוּ מִנִּי אֶמְרָר בְּכַבִּי אוֹלִי יְחוּס אוֹלִי יִרְחֵם, כִּי אֲנִי מַעֲצוֹר לֵה' לְהוֹשִׁיעַ גַּם אוֹתִי בְּעֵת הַזֹּאת, כִּי הַרְבֵּה רוּחַ וְהִצְלָה לְפָנָיו, כְּמוֹ שִׁפְתוֹב, הֵן כָּל תּוֹכֵל וְלֹא יִבְצָר מִמֶּךָ מִזְמוּת. וּמִי יֹאמֵר לָךְ מַה תַּעֲשֶׂה, עַל כֵּן בְּאֵתִי בְּעֵינַי בְּפִתַח, רֵשׁ דֵּל וְאַבְיוֹן, נִגּוּעַ וּמַעֲנָה, מְבַלְבֵּל וּמְטוֹרֵף, עֵינַי וְכוּאֵב, לִצְעוֹק וְלִצְעוֹק לְפָנַי הַדְרַת קִדְשְׁתְּכֶם:

רַבִּי רַבִּי רַבִּי, אָבִי אָבִי, רַכֵּב יִשְׂרָאֵל וּפְרָשָׁיו, נְהִירוּ דְבוּצִינָא דְאוֹרֵייתָא, עוֹרְדָה לְמַה תִּישֹׁן, אִיךְ תּוֹכְלוּ לְסִבּוּל צְרוֹת יִשְׂרָאֵל, קוּמוּ וְהַתְעוֹרְרוּ עִם כָּל הַצְדִּיקֵי אֲמַת לְהַסְתַּבֵּל וְלִרְאוֹת בְּמִרְיוֹת צְרוֹת נַפְשָׁנוּ, "הַקִּיצוּ וְרַנְּנוּ שׁוֹכְנֵי עַפְרָה" קוּמוּ יִשְׁיֵנִי מִכַּפֵּל לְסַעֲדֵינוּ. צְדִיקֵי יְסוּדֵי עוֹלָם, קוּמוּ בְּעֵזְרֵתְנוּ בְּעֵת צָרָה הַזֹּאת, חוּסוּ וְחַמְלוּ עַל כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וּבְתוֹכֶם עָלֵי הַחוּטָא וְהַפְּגוּם הַפְּלֵא הַמָּאִים מִכַּפָּה רָגַל וְעַד רֵאשׁ. אַתֶּם יִדְעַתֶּם אֵת כָּל הַתְּלָאָה אֲשֶׁר מִצְּאֵתָנוּ מִיּוֹם גְּלוּת הָאָרֶץ עַד הַנְּהָ, כָּל מַה שְׁעֵבַר עַל כָּלל יִשְׂרָאֵל בְּכַלְלִיּוֹת וּבְפִרְטִיּוֹת, מַה שְׁעֵבַר עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, וּבְפִרְט מַה שְׁעֵבַר עָלַי מִיּוֹם שְׁנֵאֲצִלָּה [לו] וּנְבָרָאָה [או] וְנִצְרָו וְנַעֲשׂוּ נִשְׁמָתִי וְרוּחִי וְנַפְשִׁי וְגוֹפִי, כָּל מַה שְׁעֵבַר עָלַי בְּכָל גְּלָגוּל וּגְלָגוּל, וּבְפִרְט מַה שְׁעֵבַר עָלַי בְּגוֹף הַזֶּה, כָּל מַה שְׁעֵבַרְתִּי מֵעוּדֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, מַה שְׁאֵנִי זוֹכֵר עַדְיוֹן, וּמַה שְׁנֹשְׁבַח מִמְּנֵי הַיִּסְפִּיקוּ כָּל אִילֵי נְבוֹת לְבָאָר וּלְסֵפֶר אָפֶס קִצָּה מֵהַפְּגָמִים שְׁפָגְמָתִי בְּיוֹם אֶחָד כְּפִי מַה שְׁנֹשְׁבַח הַפְּגָמִים בְּמִקּוּם שְׁנֹשְׁבַח בְּפִי שׁוֹרֵשׁ נִשְׁמָתִי, וּמִכָּל שֶׁבֶן וְכָל שֶׁבֶן מַה שְׁפָגְמָתִי בְּכָל הַיָּמִים שְׁעֵבְרוּ עָלַי מִיּוֹם הַיּוֹתֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה (וּבְפִרְט וְכוּ). מִי יוֹכֵל לְסֵפֶר, מִי יוֹכֵל לְשַׁעֵר, מַה אֲדַבֵּר, מַה אֶתְאוּנֵן, מַה אוֹמֵר, מַה אֲדַבֵּר, וּמַה אֲצַטְדֵּק:

תפילה ל"ג בעומר

לה

רבונו של עולם, תן בלב הצדיק הקדוש והנורא הזה (אם יזכה להיות על קבר רשב"י יאמר: השוכן פה). ובלב כל הצדיקים אמתיים, לבל יסתירו פניהם ממני, ויעמדו בעדי למליצי יושר, להפוך בזכותי ולבקש ולמצוא בי נקודת טובות, וימליצו טוב בעדי שתקרבני אליך ברחמים, ותתן בי לב חדש ורוח חדשה תתן בקרבי, שאזכה להתעורר מעתה באמת לשוב אליך באמת ובלב שלם, אי שמים הפגינו בעדי, כל בעלי רחמים והמלה חמלו עלי, כל שוכני עפר העתירו בעד מוטבע ביון מצולח ואין מעמד פמוני:

רבי רבי שמעון בן יוחאי, זכרו זאת ותשימו על לב, שזכינו בדורות הללו לשמוע נפלאות נוראות גדלתכם. איך מרמז בתורה שעל ידכם לא תשכח התורה, כי הפסוק שהבאתם ראיה ממנו, שהוא 'כי לא' תשכח 'מפי' זרעו', הוא סופי תיבות 'יוחאי', ושמכם הקדוש בעצמו מרמז בפסוק, 'עיר וקדיש מן שמיא נחית, אשר אתם לבד יודעים סוד דברים האלה, אתם לבד יודעים גדלת ההבטחה שהבטחתם לישראל שהתורה לא תשכח מישראל עלידכם, ואיך משה רבנו עליו השלום נבא על זה בתורתו הקדושה מקודם. על-כן באתי להזכיר, נא רבותי הקדושים, חמלו עלי ואל תסתכלו על כל הרע שעשיתי מעודי עד היום הזה, במחשבה דבור ומעשה, אשר המרתי אמרי אל ועצת עליון נאצתי, אל תביטו במעשי הרעים, ואל תעשו עמי בחטאי, ואל אקוץ בעיניכם, על אשר זה כמה אשר מעוררים אותי באלפים ורבבות רמזים והתעוררות, ובכמה מיני עצות נכונות בכל יום ובכל עת להתקרב להשם יתברך, ואני בעצם קשיות ערפי קלקלתי ופגמתי בכל זה, ולא הפייתי אוני ולבי לכל זה. חוסו עלי ואל תשיתו לב לכל זה, ועל יחור אפכם בי חלילה, רק תחשבו מחשבות עוד מעתה לבל אהיה נדחה מהשם יתברך ומכם חלילה, כי עדין אין מעצור לה' להושיע גם בעת הזאת, כי אין לי שום כח עתה אלא בפי לבד. וגם זה מאתו יתברך אשר לא עזב חסדו ואמתו מעמי, ונתן כח ליער פמוני, לדבר עתה מעט דברים האלה, ועל-זה תמכתי יתדותי, שתרחמו עלי ותעשו את אשר אזכה לשוב באמת להשם יתברך (ולכא לארץ-ישראל מהרה בשלום, ולדבר כל זה ויותר מזה שם על ציון שלכם הקדוש). וה' הטוב ברחמיו ישמע תפלתכם ויעזור ויגן ויושיע אותי ואת כל ישראל למענכם, ויחזירני בתשובה שלמה לפניו מהרה, ויאחזני ולא ירפני, ואל יעזבני ואל יפשיני בשום אפן, עד שאזכה לשוב אליו באמת, ולהיות ברצונך הטוב מעתה ועד עולם, ולתקן בחיי את כל אשר פגמתי, בכח וזכות הצדיקים

אֱמִתִּים, אֲשֶׁר עֲלֵיהֶם לְבַד אָנִי נֹשֵׁעַן לְסֹדֵר דְּבָרֵי אֱלֹהֵי לְפָנֵיהֶם וְלִפְנֵי הַשֵּׁם יִתְפָּרֵךְ בְּעַל
הַרְחָמִים יוֹדֵעַ תְּעֹלֹמוֹת. "ה' יִגְמֹר בְּעַדִּי ה' חֲסִדָּךְ לְעוֹלָם מַעֲשֵׂי יְדִיךָ אֵל תִּרְפֵּה. הוֹצִיאָה
מִמִּסְגַּר נַפְשִׁי לְהוֹדוֹת אֶת שִׁמְךָ בִּי יִבְתִּירוּ צְדִיקִים כִּי תִגְמַל עֲלַי":

